

5. Σφραγίς ὑελίνης Κυθήρων.

Ἐπὶ σφραγίδος ὑελίνης εὐρεθείσης ἐν Κυθήροις, διαμέτρου 0,025, φέρεται ἐν τῷ μέσῳ ἡ Παρθένος Μαρία κατὰ μέτωπον ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω, κρατοῦσα δὲ δεξιᾷ χειρὶ δυσδιάκριτόν τι ἀντικείμενον. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς Παρθένου ἀμυδρῶς φαίνεται σταυρός, περίξ δὲ τῆς παραστάσεως ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή βυζαντινῶν γραμμάτων: ΕΠΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΠΑΡΧΟΥ, ἥτοι, Ἐπὶ Ἰωάννου Ἐπαρχοῦ. Οἱ περὶ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῶν βυζαντινῶν καταγινόμενοι ἄς ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ Ἐπαρχοῦ Ἰωάννου καὶ περὶ τῆς χρήσεως τῶν σπανίων τούτων ὑελοβούλλων.

4. Ἐπιγραφή ἐπιτύμβιος Πειραιῶς.

ΦΙΛΙΑ Φιλία.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας στήλης, μετὰ γείσου καὶ ἀετωματίου κεκοσμημένου ἀκρωτηρίου, ὕψους 0,75, πλάτους 0,32, πάχους 0,08. Ἐντὸς κοιλώματος ἄβαθοῦς ἵσταται γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, κρατοῦσα δὲ δεξιᾷ χειρὶ προτεινομένη ἄγγεϊον.

Εὐρέθη ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῆς πόλεως νεκροταφείῳ τῷ κειμένῳ πρὸς τὸ βορειοδυτικόν τοῦ Πειραιῶς

5. Ὅρος μνήματος.

ΟΡΟΣ Μ	Ὅρος μ
ΝΗΜΑ	νήμα
ΤΟΣ	τος.

Ἐπὶ στήλης τετραυσιμένης τὰ κάτω, λίθου ὑμηττίου, ὕψους 0,27, πλάτους 0,25, πάχους 0,04, εὐρεθείσης τὸν παρελθόντα Μάρτιον παρὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην Κρεμμυδαροῦ. Αἱ ἐπιγραφαί, ὅρος μνήματος, ὅρος θηκῶν, ὅρος σήματος, σπανίως ἀπαντῶσιν.

6. Ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή Κίου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ΝΙΚΟ
ΜΗΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΥ
ΣΙΟΥ ΘΕΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗ
ΑΠΑΜΗ ΤΗΙ ΕΑΥΤΟΥ ΜΗ
ΤΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΑΣΥΛΟΝ

Βασιλεὺς ἐπιφανὴς Νικο
μήδης βασιλέως Πρου
σίου Θεαί βασιλίσσης
Ἀπάμη τῇ ἐαυτοῦ μη
τρὶ τὸ ἱερὸν ἄσυλον

Ἐπὶ στήλης λευκοῦ μαρμάρου, ὕψους 0,76, πλάτους 0,37, πάχους 0,11, μετὰ γείσου καὶ ἀετωματίου κεκοσμημένου ἀκρωτηρίου. Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ κ. Βερέττα ἡ στήλη εὐρέθη ἐντὸς τῆς πόλεως Κίου κατὰ τὸ 1878. Γέγραπται δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐπιφανοῦς Νικομήδου τοῦ δευτέρου, τούτεστι, περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος.

Ἐρ Πειραιεὶ τῇ 4 Μαΐου 1885.

Ἀλέξ. Ν. Μελετόπουλος.

ΤΙΜΩΝ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ἐν τῷ δράματι τοῦ Σαίξπηρ.

Τίμων ὁ ἐπικληθεὶς Μισάνθρωπος δὲν εἶνέ τι μυθῶδες καὶ φανταστικὸν πρόσωπον ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔπλασαν οἱ ποιηταὶ καὶ παρέμειναν ὡς τύποι παροιμιώδεις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἢ τῇ νεωτέρᾳ κοινωνίᾳ, οἷος ὁ Ἀρπάγων τοῦ Μολιέρου καὶ ὁ Ταρτοῦφος ἢ ὁ Σέρ-Τζὸν Φαλστάφ καὶ ἡ ξυνωρίς ἐκείνη τῶν ἡρώων τοῦ Σαίξπηρ.

Ὁ Τίμων ἔζη ἐν μέσαις Ἀθήναις, γεννηθεὶς ἐν Κολλυτῷ τὸ 440 π. χ. ἴσως οἱ ἐπιζήσαντες μετέπλασαν ἐπὶ τὸ κωμικὸν τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀθηναίου πολίτου καὶ ἐπενόησαν τὰ μυρία ἐκεῖνα ἀνέκδοτα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλάχιστα δέον νὰ καταλογισθῶσιν εἰς βάρος αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ Τίμων ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὸς καὶ ἡ μισανθρωπία του, ὅπως ὁ Ἡράκλειος, ὅστις ἔκλαιε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς Ἀβδηρίτας καθ' ὅλον τὸν βίον του, ἢ ὁ Δημόκριτος, ὅστις, ὁ ἀντίπους ἐκεῖνου, ἐγέλα διὰ τὰς μαυρίας των.

Αἱ συμφοραὶ τῆς πατρίδος, ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας του καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀχαριστία τῶν ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Τίμονα τὸ περιζυγόμενον ἐκεῖνο μῖσος ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ τοὺς ἀπροσίτους βράχους, οὐδένα θέλων νὰ ἴδῃ, πρὸς οὐδένα νὰ λαλήσῃ. Ὁχυρωμένος ὀπισθεν αὐτῶν κατανεθεμάτιζε τὴν ἀγέλην τῶν παρασίτων, ἥτις, ἀφοῦ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ἠρνήθη ἔπειτα νὰ τῷ τείνῃ τὴν σῶτειραν χεῖρα. Καὶ ἤρχετο μὲν εἰς τὴν πόλιν ἐνίοτε ὁ Τίμων, ἀλλ' ἤρχετο νὰ χλευάσῃ τοὺς ἀστούς, ἐξ ὧν ἓνα μόνον ἠγάπησε—τὸν Ἀλκιβιάδην, ἴσως διότι οὗτος εἶχε παράπονα ἐναντίον τῆς πατρίδος του, ἴσως διότι ἐμάντευεν ὅτι ἐμελλέ ποτε νὰ ἐγείρῃ τὰ ὄπλα ἐναντίον αὐτῆς. Ἀνέσκαπτε δὲ διὰ τῆς σκαπάνης του τὴν γῆν ἀναζητῶν εἰς μάτην τοὺς κεκρυμμένους θησαυροὺς της.

Ὁ Τίμων διαρρήξας τὸ συμβόλαιον μετὰ τῆς κοινωνίας οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀνανεώσῃ αὐτὸ καὶ ὅτε ἐπληγώθη ἕκτινος πτώσεως ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τοὺς ἱατροὺς, ἕως οὗ ἡ ἐπελθοῦσα γάγγραινα τοῦ ποδὸς ἐπετάχυνε τὸν θάνατόν του. Καὶ αὐτοῦ ταφέντος Ἀλῆσι παρὰ τὴν θάλασσαν—λέγει ὁ Πλούταρχος—ὤλισθε τὰ πρὸυχοντα τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ τὸ κύμα περιελθὼν ἄβατον καὶ ἀπροσπέλαστον ἀνθρώποις πεποιήκε τὸν τάφον. Ὑπῆρχε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα ὑπὸ τοῦ Τίμωνος πρότερον ποιηθέν.

Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βρρυδαίμονα κεῖμαι.

Ταῦνομα δ' οὐ πεύσεσθε· κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε!

Ἀναμφιβόλως ὅμως ὠραιότερον εἶναι τὸ περιφερόμενον Καλλιμάχειον δίστιχον

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἄλλὰ πάρελθε,

Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

Καὶ αὐτὸς μὲν εὗρε τὴν ἐντελῆ ἀπομόνωσιν ὑπὸ τὸν ἀνήλιον τάφον· ἄλλ' οἱ συνδημόται αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ ὁ Τίμων δὲν ἠδύνατο ἐγερθεὶς νὰ διαψεύσῃ αὐτοὺς, ἐπλασαν ὅσας ἠδύνατο φημηγορίας καὶ ἀνέκδοτα εἰς λογαριασμὸν τοῦ καὶ ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν ῥήσεις καὶ ἀξιώματα, τὰ ὅποια ἴσως οὐδέποτε εἶπε. Οἱ μὲν διεκήρυξαν ὅτι ἦτο ἀπόγονος τῶν Μαινάδων, οἱ ἄλλοι ὅτι ἦτο σοφός, ὁ Στοβαῖος ὅτι ἦτο ἠθικολόγος. Πάγκοινος δὲ φέρεται ἡ παράδοσις ὅτι προσῆλθέ ποτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, εἶπεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐάν τις ἐξ αὐτῶν σκέπτηται ν' ἀπαγχονισθῇ νὰ σπεύσῃ, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ καταρρίψῃ τὴν ἐν τῷ ἀγρῷ του συκὴν, ἀφ' ἧς ἀπαγχονίσθησαν ἱκανοὶ μέχρι τοῦδε, προτιθέμενος νὰ ἐγείρῃ οἰκίαν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Τίμωνος διέσφρον οἱ κωμικοὶ ἀπὸ τῆς Σικηνῆς, κατέστησε δ' ἔτι μᾶλλον γνωστότερον περισωθεὶς διάλογος τοῦ Λουκιανοῦ. Ἐκεῖ ὁ Τίμων παραπονεῖται κατὰ τοῦ Διὸς, διότι οὗτος δὲν κεραυνοῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ γινόμενος μύψ καὶ κωφός, δὲν βλέπει ὅτι ἔπαυσαν νὰ τῷ προσφέρωσι λατρείαν καὶ ἤρχισαν νὰ συλωσι τοὺς ναοὺς του. Ἐχει ὅμως καὶ ἴδια παράπονα ὁ Τίμων νὰ καταγγεῖλῃ πρὸς τὸν ὑπατον Κρονίωνα, τὴν ἀχαριστίαν τῶν φίλων του, καθ' ὧν ἐπικαλεῖται τὴν ὀργὴν του. Ὁ Ζεὺς, μαθὼν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ τίς ὁ μεμψιμοιρῶν ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξαπέστειλεν εἰς βοήθειάν του τὸν Θησαυρὸν καὶ τὸν Πλούτον. Ἀλλὰ ὁ τοσαῦτα παρὰ τῶν φίλων παθὼν ἀρνεῖται τὸ πρῶτον καὶ τούτους νὰ δεχθῇ. Ἦσαν ὅμως τοσοῦτον εὐγλωττοὶ οἱ δύο οὗτοι ἀπεσταλμένοι τοῦ Διὸς ὥστε ἐπὶ τέλους ὁ Τίμων κατεπίεσθη ἐκὼν ἄκων καὶ ἐγένετο μὲν αὖθις πλούσιος, διετήρησεν ὅμως τὴν μισανθρωπίαν του. Οἱ παλαιοὶ φίλοι ἔσπευσαν τίς πρῶτος νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν ἀνακύψαντα ἐκ τῆς συμφορᾶς· ἀλλ' ὁ Τίμων, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ πικρὸν παρελθὼν ἀπεδίωξεν αὐτοὺς διὰ τῆς σκαπάνης του, ἀπειλῶν κατ' αὐτῶν θάνατον ἐὰν ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσι.

I.

Νεώτεροι ποιηταὶ ἐδραματούργησαν ἱκανοὶ τὸν βίον τοῦ Μισανθρώπου Τίμωνος ἀλλὰ τούτων ἀναμφιβόλως ὑπέρτερος ἐφάνη ὁ Σαίξπηρ. Τὸ δράμα αὐτοῦ εἶναι πικρὰ ἰουβενάλιος σάτυρα κατὰ τῶν κολάκων καὶ παρασίτων, οἵτινες, σφῆκες περὶ τὴν κυψέλην, ἔπταντο, ἐβόμβουν, ἐνόσφ' ἔτι ὑπῆρχε τὸ μέλι, ἀλλ' εὐθύς ὡς τοῦτο ἐξέλιπεν ἀπέπτυσαν μακρὰν, μὴ ἔχοντες τι πλέον νὰ κερδήσωσι. Βλέπομεν τὸν Τίμονα εὐτυχοῦντα ἐν ἀρχῇ, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ πλήθους φίλων, οἵτινες ἤρχοντο νὰ ἐγκωμιάσωσι τὴν μεγαλοδωρίαν καὶ τὰς ἀρετάς του, ἔτοιμοι νὰ ἐκθειάσωσι καὶ τὸν κῦνα ἢ τὴν γαλῆν του, ἐὰν εἶχε τοιαῦτα. Ζωγράφοι, ποιηταί, ἔμποροι, ὀρχηστρίδες καὶ ἐταῖραι ἦσαν ἐκεῖ καθ' ἐκάστην θυραυλοῦντες καὶ ἀναμένοντες τίς πρῶτος νὰ χαιρετίσῃ τὸν Τίμονα ἐγειρόμενον τῆς κλίνης. Καὶ εὐγε-

νεῖς δὲ ἄστοι ἐθάμιζον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πλουσίου Ἀθηναίου, κατὰχρώμενοι τῆς ἀγαθότητός του. Καὶ ὁ Τίμων ἐπίστευε τοὺς φίλους τούτους ἀποθεματικὸν κεφάλαιον διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην μετατροπὴν τῆς τύχης.

— Διὰ τί ἐκλέξας — ἔλεγεν ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς — μεταξὺ χιλίων, ἀπέδωκα ὑμῖν τὸ γλυκὺ ὄνομα τοῦ φίλου, διὰ τί ἄλλο ἢ διότι εὗρον ὑμᾶς μᾶλλον ἀφωσιωμένους τῶν ἄλλων; Πολλάκις ἠύχθηθ' ἐν ἡμῇ ὀλιγώτερον πλούσιος, διὰ νὰ εἶμαι ὅσον οἶόν τε ὁμοιότερος ὑμῶν. Καὶ πολλάκις εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, τίνα ἀνάγκην θὰ εἶχομεν τῶν φίλων, ἐὰν οὐδέποτε ἐπέπρωτο νὰ καταφύγωμεν εἰς αὐτούς; Ἐὰν εἴναι τι, τὸ ὅποιον ἀλανθάστως δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ἡμέτερον εἶναι ἢ περιουσία τῶν φίλων μας...!

Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ Τίμων, τὸν ὅποιον ὁ Σαίξπηρ παρέστησεν ἡμῖν ἐν ἀρχῇ ὑπὲρ τὸ δέον ἀγαθόν, ἴσως διὰ νὰ ἐπέλθῃ μετέπειτα ζωροτέρα ἢ ἀντίθεσις. Ἐνόσφ' ἠδύνατο νὰ διανέμῃ δῶρα, νὰ εὐεργετῇ πένητας καὶ πλουσίους, νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ἐταίρους συμπόσια, ὁ Τίμων ἦτο ἀγαπώμενος, ὁ Τίμων ἐλατρεύετο. Ἀλλ' ὅτε ἔνεκα αὐτῆς τῆς γενναιοδωρίας του εἶδεν ἐξαντληθέντας τοὺς θησαυροὺς του, ὅτε οἱ πιστωταὶ κατεδίωκον αὐτὸν καὶ ἐστράφη πρὸς τοὺς φίλους, ζητῶν παρ' αὐτῶν βοήθειαν, κατενόησε τότε τί ἔκρυπτον αἱ ἐψιμυθιωμένοι ἐκεῖνα ἐκδηλώσεις καὶ ἡ προσποίητος ἀφοσίωσις.

Ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον οὗτοι ἐρχομένους τοὺς θεράποντας τοῦ Τίμωνος ἐνόμισαν καὶ πάλιν ὅτι ἤρχοντο κομίζοντες δῶρα, ὡς ἄλλοτε, καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ὡς ἠδύνατο φιλοφρόνως. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔμαθον τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς των, τότε ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Φλαμίνιον νόμισμα διὰ νὰ μὴ εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι εὗρεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ δεῦτερος προσεποιήθη ὅτι λυπεῖται, διαθέσας ἀλλαχῶς τὰ χρήματά του καὶ μὴ δυνάμενος νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὸν κάλλιστον τῶν φίλων του, ὁ δὲ τρίτος—πανουργότερος τῶν ἄλλων—προσεποιήθη ἐνώπιον τοῦ Σεβιλίου τὸν ὀργισμένον, διότι ὁ Τίμων δὲν κατέφυγε πρῶτον εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπληρίσθη ἐκ τῶν ἄλλων. Καὶ δι' αὐτὸν ὁ ὑπηρέτης τοῦ Τίμωνος εἶπε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἀπόφθεγμα:—Ἰδοὺ κακοῦργος γεμάτος ἀπὸ ἀρετῆς!

Καλῶς εἶχε προμαντεύσει τὸ τέλος τῆς παιζομένης κωμωδίας ὁ Ἀπῆμαντος, ὁ παράδοξος οὗτος φιλόσοφος μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐν τῇ μισανθρωπίᾳ του ἡγάπα νὰ ἀναστρέφεται ἐνίοτε ὁ Τίμων, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀντωνίου, ἐνίοτε ὅμως, διότι καὶ ὅτε ποτέ, οὔσης τῆς ἐορτῆς Χοῶν, εἰστιῶντο καθ' αὐτοὺς οἱ δύο καὶ ὁ Ἀπῆμαντος ἀπεκάλει ἐξαίρετον τὸ συμπόσιόν των—Ναί!—ἀπῆντησεν ὁ Τίμων—θὰ ἦτο τοιοῦτον ἐὰν δὲν ἦτο καὶ σὺ παρών!

Ὁ Τίμων ἦτο θέσει μισάνθρωπος, ὁ Ἀπῆμαντος ἦτο φύσει τοιοῦτος. Εἶχεν ὑπόπτως πρὸς πάντας καὶ ἡπόρει διατί οἱ ἄνθρωποι ἐνεπιστεύοντο εἰς τοὺς ὁμοίους των. Καὶ ἐν τῇ

πρώτη πράξει, ὅπου παρακάθηνται μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς σπείρας τῶν παρασίτων εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Τίμωνος, καὶ ἀκούει τοὺς ἄλλους προπίνοντας εἰς ὑγείαν τοῦ χορηγοῦντος.—Τίμων—ἀναφωνεῖ—αὐτὰ τὰ εἰς ὑγείαν φοβοῦμαι μὴ σε καταστήσωσιν ἀσθενῆ σὲ καὶ τὴν περιουσίαν σου!

Καὶ ἦτο μάντις κακῶν ὁ Ἀπῆμαντος, δὲν ἦτο ὅμως καὶ μάντις κακός. Μόνος δὲ οὗτος πληρῶν δι' ἀκράτου—ὕδατος τὸ ποτήριόν του ἠγέρθη νὰ προσευχηθῇ εἰς τοὺς θεούς. Ἀθάνατοι θεοὶ—εἶπε—φωτίσατέ με νὰ μὴ ἐμπιστευθῶ ποτὲ εἰς τὸν ἄνδρα, ὅστις ὀρκίζεται εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις κλαίει καὶ στενάζει, εἰς τὸν κῆνα, ὅστις κοιμᾶται ἢ προσποιεῖται ὅτι κοιμᾶται, εἰς τὸν δεσμοφύλακα, ἐνὸςφ εἶμαι ἐν τῇ φυλακῇ καὶ εἰς τοὺς φίλους μου, ὅταν θὰ ἔχω ἀνάγκην αὐτῶν.

Ἀλλὰ τότε ἀκόμη ὁ Τίμων ἦτο εὐτυχῆς καὶ δὲν προσεῖχεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ φιλοσόφου. Ἡ δυστυχία ἐδίδαξεν αὐτὸν ἤδη τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον μάθημα.

Οὕτω ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἀπέπεμψαν μὲ κενὰς τὰς χειράς τοὺς ὑπηρέτας. Καὶ τότε μόνον ὁ Τίμων ἀνανήψας ὡς ἀπὸ ληθάργου ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ καὶ προσεκάλεσε τοὺς κυρίους τῶν ἐκ νέου εἰσυμπόσιον. Ἴδου πάλιν τὸ ἄγλημα τῶν παρασίτων εἰσῆλθεν εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον. Ἡ πτώχευσις τοῦ Τίμωνος ἐθεωρήθη σφαγήνημα ἐπὶ δοκιμασίᾳ· ἦλθον ἔχων ἕκαστος ἐτοίμην ἀπολογίαν, ὅπως μὴ ἀποκληρωθῇ τῆς πολυτίμου εὐνοίας του. Οἱ σφῆκες οἱ περινοστοῦντες τὴν κυψέλην ἔπαθον ἤδη παραίτησιν τῆς ὀσφρήσεως. Ὁ Τίμων ὑπεδέχθη ἐν ἀρχῇ αὐτοὺς προσερχομένους εὐπροσήγορος καὶ μειδιῶν, ὡς ἔαν μηδὲν ἐν τῷ μεταξὺ συνέβη. Οἱ ὑπηρέται ἔφερον τὰς τραπέζας καὶ τὰ πινάκια κεκαλυμμένα. Μὴ τις ἀποκαλύψῃ τὰ ἐδέσματα πρὶν ἢ οἰκοδεσπότης προσευχῇ θῇ πρὸς τοὺς Θεούς!

Πανίσχυροι εὐεργέται—εἶπεν ὁ Τίμων ἀναστὰς—διασπείρατε παρ' ἡμῖν τὴν ἐγνωμοσύνην, καταστήσατε εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σας διὰ τῶν δωρημάτων σας, ἀλλὰ κρατήσατέ τινα ἐξ αὐτῶν ὡς ἐφεδρείαν, ἵνα μὴ ἐπισύρῃτε τὴν περιφρονησιν. Δότε τὸ ἐπαρκοῦν εἰς ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων, ὅπως μὴ οὗτος ἀναγκασθεὶς δανεισθῇ παρ' ἄλλου, διότι ἔαν αὖριον αἱ ὑμέτεραι θεότητες ἔλθῃτε νὰ ζητήσητε παρὰ τῶν ἀνθρώπων, οὗτοι θὰ σας κλείσωσι τὴν θύραν.... Ὡς πρὸς δὲ τοὺς παρόντας τούτους φίλους, καθὼς οὗτοι εἰς οὐδὲν μοι εἶνε, οὕτω καὶ ἡ προστασία σας ἔστω δι' αὐτοὺς ὅ,τι καὶ τὸ συμπόσιον εἰς ὃ προσεκληθήσαν—μηδέν!

Καὶ ἀπὸ τῶν θεῶν στραφεὶς πρὸς τοὺς συμπότας, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς τότε ν' ἀποκαλύψωσι τὰ πινάκια. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς ἀπάντων ὅτε ἀντὶ ἐδесμάτων εὖρον αὐτὰ πεπληρωμένα διὰ θερμοῦ ὕδατος!

—Ναί.—ὑπέλαθεν ὁ Τίμων—οὐδὲν ἄλλο εἶσθε ἢ καπνὸς καὶ θερμὸν ὕδωρ. Τοῦτο εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ Τίμωνος συμπόσιον.

Καὶ νίπτων τὰς χειράς ἔρριπτε τὸ ὕδωρ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν, ἐπιστρέφων οὕτω, ὡς κίβδηλα νομίσματα, τὰς κολακείας καὶ τὰ ἐγκωμιά των.—Ἀθλιοὶ παράσιτοι, κομψότροποι δολοφόνοι, λῦκοι πειναλέοι, εἴθε πάντα τὰ δεινὰ, ὅσα μαστίζουσιν ἀνθρώπους καὶ ζῶα, νὰ καλύψωσιν ὑμᾶς ὡς λέπρα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν! Καὶ λέγων ταῦτα ἔθραυε τὰ πινάκια κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν καὶ ἀποδιώκων κακὴν κακῶς συνεξῆλθε καὶ αὐτὸς διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον.

—Ὁ Τίμων παρεφρόνησεν—εἶπόν τινες.— Σήμερον μᾶς ῥίπτει ἀδάμαντας, αὖριον λίθους!

II

Τότε ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει, ἀφοῦ ἐδοκίμασε τοὺς φίλους ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ὅπως ὁ χαλκεὺς τὸν σίδηρον εἰς τὸ πῦρ, τότε ὁ Τίμων, ἀλλὰ τότε μόνον, ὁμνύει τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο καὶ ἀνεξέλειπτον μῖσος κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ φεύγει, φεύγει μακρὰν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, ἐπικαλούμενος, οὐχὶ ὡς ὁ βασιλεὺς Λῆρ τὴν θύελλαν καὶ τοὺς κεραυνούς ἐναντίον τῶν θυγατέρων του, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πάθη ὡς ἀντίποινον τῆς κακίας καὶ τῆς ἀγνωμοσύνης τῶν ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων. Ἀντὶ μεγάρων ἔχει ἤδη κατοικίαν του τὰ σπήλαια καὶ ἀντὶ πολυτελοῦς εὐωχίας τοὺς ἀγρίους καρπούς καὶ ἀνασκάπτει τὴν γῆν ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας ἀναζητῶν βολβούς καὶ ῥίζας καὶ ἀνευρίσκων χρυσόν.

Οὕτε ὁ Ἀλκιβιάδης οὕτε ὁ Ἀπῆμαντος ἔχουσι πλέον χάριν παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον οἱ κλέπται, εἰς οὓς προσφέρει χρυσόν, ὅπως εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν συλήσωσι τὰς οἰκίας καὶ τὰ ἐμπορεῖα. Εὐτυχῶς οἱ κλέπται δὲν ἤκουσαν τὴν συμβουλὴν τοῦ μισανθρώπου· ἀντὶ ν' ἀγαπήσωσιν ἔτι μᾶλλον τὸ ἐπάγγελμα τῶν μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Τίμωνος, τούναντίον ἐμίσησαν αὐτὸ καὶ προετίμησαν νὰ ζήσωσιν ἐντίμως ἀναμένοντες τὴν εἰρήνην.

Μάτην ὁ Ἀπῆμαντος, ἐν ὅλῃ τῇ στωϊκῇ αὐτοῦ ἀπαθείᾳ, ἐχλεύαζε τὴν μανίαν τοῦ ἐκπεσόντος ἀθηναίου, ὅς-τι βραχένδυτος καὶ ἐκτεθειμένος εἰς τὰ φύχῃ καὶ τὸν ἥλιον, ἐζήτει νὰ ἐκδικηθῇ οὕτω κατὰ τῆς ἀγνωμοσύνης, ἐνῶ οἱ κόλακες του ὡς πρότερον ἔτρωγον καὶ ἀνεπαύοντο ἡσύχως, λησμονήσαντες ἴσως ὅτι ὑπῆρχε καὶ τις ἐπὶ γῆς ποτε ὀνομαζόμενος Τίμων! Ὁ εἰς τὴν ἐκουσίαν ταύτην ἀπομόνωνσιν ὑποβαλὼν ἑαυτὸν ἐκήρυξε τὸ διαζύγιον μετὰ τῆς κοινωνίας καί, εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος, ἀποπέμπει λιθοβολῶν τὸν Ἀπῆμαντον, ὡς ἀπέπεμψε πρὸ μικροῦ δι' ὕβρεων τὴν Φρύνην καὶ τὴν Τιμάνδραν, αἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ὡς θ' ἀποπέμψῃ μετ' ὀλίγον τὸν ἀγαθὸν θεράποντα Φλάβιον, ὅστις μόνος ἀληθὴς φίλος ἐν τῷ μέσῳ χιλίων παρασίτων, ἔρχεται νὰ τῷ προσφέρῃ ὀλίγα χρυσᾶ νομίσματα εἰς ἀντάλλαγμα τῶν εὐεργεσιῶν του. Καὶ τοῦτον μὲν ἀποπέμπει εὐλογῶν, ἀλλὰ συμβουλεύει νὰ μισῇ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸς μηδένα νὰ φανῇ πλέον ἐλεήμων.

Ἐν τούτοις διεδόθη εἰς τὴν πόλιν ὅτι ὁ Τίμων ἀνεῦρε θησαυροὺς καὶ ἐκ δευτέρου ἐπίστευσαν πολλοὶ ὅτι ἡ πενία αὐτοῦ ἦτο στρατήγημα. Χαμερπεῖς κόλακες, ἀκρίδες ὀλοτέραι καὶ τὰ ἄλλα ἀχρεῖα ἐκεῖνα ἔντομα, ἅτινα ἐξ ἀποστάσεως πολλῶν χιλιομέτρων ὁσφραίνονται τὸ χρῆμα καὶ τὴν ἰσχύν, ἤρχισαν πάλιν νὰ ταραττώσι τὴν ἡσυχίαν τοῦ οἰκονομικῶς ἀναγεννηθέντος Ἀθηναίου.

Ἄλλ' ἡ μισανθρωπία τοῦ Τίμωνος ἔφθασεν ἤδη εἰς τὴν ὑπάτην, τὸ μῖσος αὐτοῦ ἐκορυφώθη. Ἐπὶ τῇ θέξ τῶν ὁμοίων του αἱ τρίχες αὐτοῦ ἀνωρθοῦντο, ὁ νοῦς ἐσκοτίζετο. Ὁ Τίμων ἦτο μανιακός.

Ἦδη ὁ Ἀλκιβιάδης, κατὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν θάνατον, διότι ἐκαρπτόμηνσε νύκτωρ τοὺς Ἑρμῆς καὶ διεκωμῶδῃσε τὰ Ἐλευσίνια, προσήγγιζε μετὰ στρατοῦ ἐναντίον τῆς πόλεως. Ἡ Βουλὴ ἔντρομος ἐξέπεμψε πρὸς τὸν Τίμωνα πρέσβεις, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἄστυ καὶ ὑποσχομένη ν' ἀναδείξῃ αὐτὸν ἄρχοντα. Ὁ Τίμων ἀντὶ ἀπαντήσεως, εἶπεν εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους νὰ κηρύξωσιν ἐπιστρέψαντες, ὅτι μέλλει νὰ κόψῃ τὴν συκὴν του, καὶ ἐὰν τις τῶν Ἀθηναίων θέλῃ ν' ἀπαγγονισθῇ ἄς σπεύσῃ, ἐνὸςφ' ὑπάρχει ἔτι ἡ καλὴ αὕτη ἀγγόνη!

Μετὰ τοῦτο ἐκλείπει ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὁ ἥρωες τοῦ δράματος. Καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀνακαλύπτουσι μετ' ὀλίγον εἰς τὴν παραλίαν τὸν νεώχωστον τάφον του, καὶ φέρουσι πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν ἐκτετυπωμένων ἐπὶ κηροῦ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου λίθου εὐρεθὲν ἐπίγραμμα.

— Ἐνθάδε κεῖται δῦσμοιρος θνητός. Τίς οὗτος, μὴ ἐρώτα. Εἶθε ὁ κεραυνὸς τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν νὰ κατακαύσῃ ἐνσκήψας πάντα δόλιον βιοῦντα ἔτι ἐπὶ τῆς γῆς! Ἐνθάδε κεῖται Τίμων, ὁ μισήσας τὸ ἀνθρώπινον γένος. Καταράσθητι αὐτὸν ἐὰν θέλῃς, ἀλλ' ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον σου.

Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία διαθήκη τοῦ Τίμωνος.

Τὸ δῶμα τοῦτο ὑποτίθεται γραφέν τὸ 1610. Μετὰ τὸν Σαίξπηρ, καὶ τοῦτον ἔχων ὡς πρότυπον, ἐτεχνούργησεν ἴδιον *Τίμωνα* ὁ Θωμᾶς Σάδβελ, ἀντίπαλος τοῦ Δράϋδεν.

Ἡ ὁμώνυμος κωμῳδία τοῦ Δελίλ ἀφίσταται καὶ τοῦ Σαίξπηρείου δράματος καὶ τῆς πιθανότητος, εἶνε ἔργον φανταστικόν, ἐν ᾧ ἀναμιγνύονται μὲν οἱ θεοί, ὅπως ἐν τῇ διαλόγῳ τοῦ Λουκιανοῦ, ἀναμιγνύεται δὲ καὶ ὁ Ἀρλεκίνος τῆς ἰταλικῆς κωμῳδίας. Ὁ δὲ Τίμων, ὁ μισήσας πάντας τοὺς ἀνθρώπους, παρίσταται ἐκεῖ ἐρωτύληπτος καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρλεκίνος μετὰ τὴν κλοπὴν τῶν θυσιασίων τοῦ κυρίου του πολιορκημένος ὑπὸ τῶν γυναικῶν!

Ὁ *Νέος Τίμων* τοῦ Βούλβερ εἶνε ἀληθῶς ἰδιότροπος καὶ παράδοξος ἀνὴρ, δὲν εἶναι ὅμως καὶ μισάνθρωπος κατὰ βᾶθος, ὅπως ὁ Ἀλκίστης τοῦ Μολιέρου ἢ ὁ βαρῶνος τοῦ Κοτσεβοῦ ἐν τῇ γνωστῇ δράματι *Μισανθρωπία καὶ μετάνοια*.

Κ. Γ. Ξένος.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἐν μέσῳ τῶν πολιτικῶν σάλων καὶ ἀτασθαλιῶν, τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ἐπικρατούσης ἡθικῆς ὁμίχλης, ἥτις ἀπομαρταίνει πᾶσαν ιδέαν ὑψηλὴν ἐν μέσῳ τῶν δισταγμῶν καὶ τῶν ὕλιστικῶν τάσεων τοῦ σκεπτικισμοῦ, ὅστις συντρίβει τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰ ὄνειρα τῆς νεωτέρας γενεᾶς, ἀποβαίνει ἀληθῶς παρήγορος ἡ ιδέα, ὅτι μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα ἐν Ἑλλάδι, τῇ κοιτίδι ταύτῃ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, δὲν ἀπεσβέσθη καθ' ὅλοκληρίαν. Ὡς τὰ μόνηρη τῶν ἀγρῶν ἐρατεινὰ ἀνθύλλα, τὰ θάλλοντα ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ σιγῇ, ἡ γλυφίς καὶ ὁ χρωστήρ τοῦ καλλιτέχνου, ἐν τινι μεμονωμένῃ ἐκεῖ που γωνίᾳ μελέτης καὶ ἐμπνεύσεως, μοχθεῖ ἀδιαλείπτως ἐμφυσῶσα ἐπὶ τῶν χρωμάτων καὶ ἐπὶ τῶν λίθων χαράττουσα τὸν τύπον τοῦ ἀθανάτου ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ κάλλους, ὅπερ ἐκληροδότησαν ἡμῖν τὰ σεπτὰ τῆς ἀρχαιοσύνης εἰρεῖνια.

* *

Ἀλλὰ διατὶ ἄρα γε τὸ νεαρὸν ἡμῶν ἔθνος, τὸ ὁποῖον χθὲς ἔτι ἀνεβίωσεν ἐκ τῆς τέφρας καὶ τῶν αἱμάτων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, φέρει προῶως ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν βυτίδα τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀνίας, ὥσπερ ἐγήρασεν ἐν μακραῖς πολιτικαῖς ταραχαῖς, ὥσπερ ὑπέστη βιαίους κοινωνικοὺς κλονισμούς, ὡς τὰ γεγηρακότα τῆς Εὐρώπης ἔθνη; Διατὶ εἰσέγησεν ἡ λύρα τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἀπεπνίγη ὁ ἐνθουσιασμός καὶ τὸ αἶσθημα ἐν τῇ ὀδύνῃ, τὴν δὲ γλυφίδα τοῦ καλλιτέχνου δεσμεύει πολλάκις ἡ ἀηδία καὶ ἡ ἀποκόρωσις; Διατὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν πρὶν ἢ εἰσέτι αἰσθανθῇ καὶ ψάλλῃ ἐνθουσιῶν τὴν εὐέλπιδά αὐτοῦ ἡβην, πρὶν ἢ εἰσέτι ἡλικιωθῇ καὶ ἀνδρωθῇ καὶ ἀπολαύσῃ ἀκόμη, διατὶ, ἄρα γε ἀπώλεσε τὴν πίστιν καὶ τὸ φρόνημα;

* *

Αἱ ὥραῖαι καθόλου τέχναι, αἵτινες ἴδου νὰ προσημαινῶσι τὴν πνευματικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ἀναμόρφωσιν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, διατὶ οὐδαμῶς ἢ ἐπ' ἐλάχιστον εὖρον θέσιν ἐν τῷ ἀκαίρῳ ἐξευρωπαϊσμῷ, ὅστις εἰσέλασεν ὡς σάραξ εἰς πάσας περίπου τὰς γωνίας τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ ἡμῶν βίου, ἐδηλητηρίασε δὲ τὸ πρῶτον ἄδολον γάλα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως;

* *

Ὑπὸ τοιούτων κατελιγμένοι σκέψεων εἰσέλθομεν πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κ. Φιλιππόπου, οὗ ἡ πλαστουργικὴ γλυφίς ἱκανὰ ἐφιλοτέχνησεν ἔργα, διαπρεπῆ ἐν τῇ νεωτέρᾳ καλλιτεχνίᾳ θέσιν κατέχοντα, τὰ ὅποια δὲν πρόκειται οὔτε ν' ἀριθμώσωμεν οὔτε ὑπὸ τὴν τεχνικὴν ἔποψιν νὰ ἐξετάσωμεν σήμερον. Ἀρκούμεθα μόνον εἰς τὰς ὀλίγας ᾧδε γράμμάς ὑπὲρ ἐνὸς τῶν νεωτέρων αὐτοῦ γλυπτικῶν ἐκπονημάτων, τῆς προτομῆς τοῦ ἄρτι ἀφ' ἡμῶν μεταστάντος ἀοι-